

retningshemmeligheder, ikke gøres offentligt tilgængelige. I bekendtgørelsen bør det derfor foreskrives, at Patentdirektoratet kan bestemme, at et dokument eller andet indleveret materiale, der indeholder forretningshemmeligheder, og som ikke er nødvendigt til beskrivelse af topografien eller til fastlæggelse af tidspunktet for den første erhvervs-mæssige udnyttelse, helt eller delvist skal være utilgængeligt for offentligheden. Ved forretningshemmeligheder forstås i øvrigt fortrolige oplysninger om erhvervs-mæssige forhold i tilknytning til ansøgerens virksomhed, det være sig af sagsmæssig eller teknisk karakter, og som ansøgeren har en væsentlig interesse i at hemmeligholde.

I *stk. 2* foreslås en bemyndigelse til industriministeren til i bekendtgørelse at fastsætte nærmere regler om betaling af gebyr til dækning af administrationsomkostninger i forbindelse med registrering og ophævelse heraf, jf. forslagens §§ 8, 9 og § 11, stk. 1. Efter direktivets artikel 4, stk. 4, må gebyret dog ikke overstige de administrationsomkostninger, der er forbundet med behandlingen af ansøgning om registrering.

Til § 13

Direktivet hjemler i artikel 6 adgang til at indføre bestemmelser om tvangslicenser, blot disse ikke automatisk meddeles i henhold til national lovgivning. Denne hjemmel foreslås udnyttet i *stk. 1*, dog således at industriministeren foreslås bemyndiget til at fastsætte tidspunktet for ikrafttrædelsen af denne bestemmelse, jf. begrundelsen herfor i bemærkningerne til forslagens § 19.

Visse halvlederprodukter er så specialiserede og har en så central rolle i gennemførelsen af væsentlige samfundsinteresser, at rettighedshaverens interesse i eventuelt at kunne forbyde anvendelsen af det pågældende halvlederprodukt langt fra kan opveje de samfundsmæssige konsekvenser heraf. Eksempler herpå kunne være halvlederprodukter til telekommunikation, satellitter eller forsvarsinstallationer, hvor en given funktion måske med den aktuelle teknik kun kan udføres ved hjælp af et bestemt halvlederprodukt.

Tilsvarende forhold vil kunne opstå inden for den private sektor, såfremt eksempelvis et multinationalt selskab af konkurrencehensyn nægter en dansk virksomhed anvendelsen af et halvlederprodukt, der ikke inden for overskuelig tid vil kunne erstattes af et andet.

Adgangen til reverse engineering i henhold til forslagens § 6, stk. 2, nr. 3, vil ikke altid være tilstrækkelig, idet en topografi, der fremstilles på

grundlag af reverse engineering, kun må udnyttes erhvervs-mæssigt, såfremt den opfylder betingelserne i § 2, stk. 2.

Bestemmelsen i *stk. 2* svarer til patentlovens § 50. Bestemmelsen fastslår i overensstemmelse med patentlovens system, at kompetencen til at udstede tvangslicenser tilkommer domstolene, og at Sø- og Handelsretten er 1. instansdomstol i disse sager.

Til § 14

Det gælder for bestemmelserne i forslagets kapitel 4 om erstatning og strafansvar, at direktivet ikke indeholder nogen forpligtelse for medlemslande til regulering på disse områder. Retningsgiverne har i stedet været gældende sanktioner inden for immaterialretslovgivningen med særlig hensyntagen til ophavsretslovens og patentlovens bestemmelser.

I overensstemmelse med den øvrige særlovgivning omfatter krænkelse i § 14 såvel forsætlige som uagtsomme.

Det rimelige vederlag for udnyttelsen, som krænkere skal udrede ifølge forslaget, som svarer til patentlovens § 58, skal forstås som en godtgørelse svarende til en passende licensafgift. Endvidere skal der betales erstatning for yderligere skade, som krænkelsen måtte have medført. Ikke-økonomisk skade hos den skadelidte er ikke omfattet af bestemmelsen.

Til § 15

Bestemmelsen indeholder regler om foranstaltninger til forebyggelse af fortsatte krænkelse. De sanktioner, der kan blive tale om at anvende over for en krænkere, er ændring, tilintetgørelse og udlevering. Ved en eventuel kombination af disse sanktioner er der yderligere mulighed for at tage hensyn til de konkrete omstændigheder i forbindelse med krænkelsen. Bestemmelsen svarer i hovedtræk til patentlovens § 59 og ophavsretslovens § 57. Ligesom inden for disse retsområder kan sanktionerne supplere betaling af en erstatning som angivet i forslaget til § 14.

Stk. 2 har karakter af en meget snæver undtagelsesbestemmelse, der blandt andet er tænkt anvendt i de tilfælde, hvor tilintetgørelse eller lignende ville være en samfundsmæssig urimelig foranstaltning. Der må i øvrigt henvises til teori og praksis om patentlovens § 59, stk. 2, der vil kunne være vejledende.